

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoCsp/42/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4121206470
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4121206470.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s. r. o., so sídlom Bratislava, Mýtna č. 48, IČO: 35 831 154, zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Bratislava, Mýtna 48, P. O. BOX 205, proti žalovanej: L. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom P. XXX, zastúpená: JUDr. Peter Vachan, advokát s. r. o., so sídlom Žilina, Pavla Mudroňa 1191/5, IČO: 47 445 092, o zaplatenie 3 795,27 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 10. februára 2022 č. k. 17Csp/106/2021-162 v jeho vyhovujúcom výroku (II.) a vo výroku o náhrade trov konania (IV.) takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku (II.) a vo výroku o trovách konania (IV.) z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy vo výške 509,41 eura zastavil (I.), žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1 738,44 eura spolu s 5% úrokom z omeškania ročne, počnúc od 08. 06. 2021 až do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet žalobcu (II.) a žalobu vo zvyšku zamietol (III.). O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (IV.).

1.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 145 ods. 2, § 146 ods. 1 CSP, ako aj § 1 ods. 2, § 2, § 7 ods. 1, 2, § 11 ods. 2, § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom ku dňu uzatvorenia zmlúv, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 565, § 559, § 517 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ako aj zisteným skutkovým stavom.

1.2. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaná uzavrela s právnym predchodcom žalobcu zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 7610500961 dňa 09. 11. 2016, na základe ktorej jej bol poskytnutý účelový spotrebný úver vo výške 6 000 eur, ktorý mala splácať v mesačných splátkach vo výške 93,05 eura v počte 120 splátok, počnúc prvou splátkou 12. 12. 2016 a poslednou splátkou dňa 20. 11. 2026. Zo zmluvy ďalej vyplynulo, že žalovaná sa zaviazala zaplatiť právnemu predchodcovi žalobcu celkovú čiastku vo výške 11 166 eur, ktorá pozostávala z pôžičky vo výške 6 000 eur a z úhrady celkových nákladov spotrebiteľa vo výške 5 166 eur. Strany zmluvy si dohodli fixnú ročnú úrokovú sadzbu vo výške 14,90% a RPMN vo výške 14,90%. Z prehľadu splátok a úhrad bolo preukázané, že žalovaná predmetné splátky neuhrádzala riadne a včas, na úvere zaplatila len čiastku vo výške 3 938,03 eura. Z dôvodu neplnenia si svojich povinností bola žalovaná vyzvaná právnym predchodcom žalobcu výzvou zo dňa 26. 08. 2018 na úhradu nedoplatku na splátkach v celkovej výške 204,56 eura s tým, že bola upozornená, že ak do 05. 10. 2018 nedôjde k úhrady splátky splatnej v mesiaci 06/2018, bude veriteľ oprávnený úver zosplatiť. Predžalobná upomienka bola žalovanej riadne doručená. Z dôvodu nesplnenia si povinností na základe výzvy právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej listom zo dňa

02. 11. 2018 zosplatnenie úveru ku dňu 19. 10. 2018. Z úverovej zmluvy bolo ďalej zistené, že žalovaná pracovala ako opatrovatelka - živnostníčka v Rakúsku s priemerným čistým mesačným príjmom vo výške 985 eur, pričom v čase poskytnutia zmluvy o spotrebiteľskom úvere vykonávala mesačné splátky na úvery hypotéky v celkovej výške 538 eur.

1.3. Žalovaná v rámci procesnej obrany namietala aktívnu legitimáciu žalobcu, nesplnenie podmienky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zo strany právneho predchodcu žalobcu, a to z dôvodu, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky pre rozpor s § 565 OZ, a ďalej namietala porušenie ust. § 7 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. - právny predchodca žalobcu si nedostatočne splnil svoju povinnosť ohľadom zistenia jej bonity. V dôsledku má za to, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

1.4. Súd žalobcu vyzval na preukázanie splnenia podmienok v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, pričom bolo zistené, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na úhradu nedoplatku na splátkach v celkovej výške 204,56 eura a zároveň bola upozornená, že ak do 05. 10. 2018 neuhradí splátky splatné v mesiaci 06/2018, bude oprávnený úver zosplatniť. K predmetnej výzve predložil aj doručenkú, z ktorej vyplýva, že listina sa dostala do dispozičnej sféry žalovanej, ktorá sa oboznámila s jeho obsahom, a preto súd mal za to, že bola splnená zo strany právneho predchodcu žalobcu podmienka, ktorá má zásadný význam pri aplikácii § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Nakoľko si žalovaná svoju povinnosť riadne a včas nesplnila, dňa 19. 10. 2018 právny predchodca žalobcu predmetný úver zosplatnil, o čom žalovanú informoval listom zo dňa 02. 11. 2018. Súd preto dospel k záveru, že žalobca je aktívne legitimovaný v predmetnom spore na uplatnenie si pohľadávky.

1.5. Súd sa zaoberal aj tým, či veriteľ postupoval s riadnou odbornou starostlivosťou pri poskytovaní spotrebiteľského úveru žalovanej, a teda, či riadne zisťoval jej bonitu. Z predložených dôkazov súd konštatuje, že v danom prípade právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver, napriek tomu, že vôbec nemal zistenú a preverenú výšku jej výdavkov. Z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že žalobcovi neboli predložené žiadne doklady od žalovanej (nie je zaškrtnutý žiaden údaj o priloženom doklade). Zo zmluvy tiež neplynú, aký príjem má žalovaná za posledný mesiac a ani, aký príjem má z podnikania, keďže pracuje ako opatrovatelka - živnostník. Zo zmluvy nevyplývajú ani, aké iné mesačné výdaje má (SIPO, náklady na bývanie, telefón). Z obsahu spisu bolo zistené, že právny predchodca žalobcu mal preukázanú existenciu živnostenského oprávnenia žalovanej a informáciu o tom, že pracuje ako živnostník, poskytla žalovaná, nemal preverenú informáciu o tom, či žalovaná je dlžníčka v Sociálnej poisťovni. Pri posudzovaní bonity žalovanej nemal preukázané výdavky žalovanej, nemal zistené, s kým žije v spoločnej domácnosti, vychádzajúc aj zo skutočností, že žalovaná predmetný úver mala použiť na výmenu strechy, čo uviedla do zmluvy, nebola skúmaná výška výdavkov žalovanej, čiže si právny predchodca žalobcu nemohol utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovanej potrebný pre posúdenie jej platobnej neschopnosti. Z uvedených dôvodov preto súd dospel k záveru, že poskytnutý úver je potrebné hodnotiť ako bezúročný a bezpoplatkový, čiže žalobca nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Z výpisu platieb žalovanej nebolo sporné, že jej bol poskytnutý úver vo výške 6 000 eur, pričom žalovaná na poskytnutom úvere uhradila celkovú čiastku 4 261,59 eura, z čoho vyplýva, že jej vznikol nedoplatok na predmetnom úvere vo výške 1 738,44 eura ako rozdiel medzi poskytnutou sumou a uhradenou čiastkou, ktorú súd žalobcovi priznal spolu so zákonným úrokom z omeškania a zvyšnú časť týkajúcu sa istiny a úrokov v celkom rozsahu zamietol.

1.6. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 2 a § 255 ods. 1 CSP a o náhrade trov konania, vzhľadom na približne rovnaký úspech a neúspech strán sporu rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcom výroku (II.) a v závislom výroku o trovách konania (IV.) napadla v zákonnej lehote odvolaním žalovaná, ktorá sa domáhala jeho zmeny a zamietnutia žaloby. Zároveň žiadala priznať právo na náhradu trov konania. Namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

2.1. Namietala, že nesprávne skutkové zistenia vyústili do nesprávneho právneho posúdenia spočívajúceho v tom, že konajúci súd mal preukázané splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, a teda mal preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v danom konaní.

2.2. Ďalej poukázala na § 11 ods. 2 a § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. a má za to, že konajúci súd správne vyhodnotil, že veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona, avšak z dikcie daného ustanovenia vyplývajú ďalšie povinnosti, a to nemožnosť požadovať jednorazové splatenie úveru, čo má za následok, že predžalobná upomienka, ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, sú neplatné právne úkony. Na podporu svojho tvrdenia poukázala na rozsudok KS v Žiline zo dňa 16. 05. 2017 sp. zn. 11Co/117/2017, ako aj rozhodnutie ÚS ČR zo dňa 26. 02. 2019 sp. zn. III. ÚS 4129/18.

2.3. Keďže veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona, nie je oprávnený požadovať jednorazové splatenie dlhu, a preto sankcia uvedená v § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinných ku dňu podpisu zmluvy o úvere má za následok, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ je potrebné považovať za neplatné, čo má za následok nepreukázanie výzvy v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Keďže neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, predžalobnú upomienku, ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti treba považovať za neplatné právne úkony, a preto žalobca nepreukázal existenciu výzvy v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Zároveň, keďže v čase postúpenia pohľadávky ešte nenastala konečná splatnosť úveru (20. 11. 2016), došlo k postúpeniu tzv. živého úveru, čo je v rozpore s ust. § 17 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a preto je rovnako aj zmluva o postúpení pohľadávky neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ a žalobca teda nepreukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách a v konečnom dôsledku tak žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu.

3. K podanému odvolaniu žalovanej sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutých výrokoch potvrdiť a žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Pokiaľ ide o nedostatok aktívnej vecnej legitímácie, poukázal na svoje vyjadrenie zo dňa 04. 02. 2022. Zdôraznil, že žalovaná pohľadávka je pohľadávkou nebankového subjektu spoločnosti CONSUMER FINANCE HOLDING, a. s., ktorej vlastníkom sa banka stala až následne v dôsledku zlúčenia subjektov. Vzhľadom k tomu, že jeho právny predchodca nedisponoval bankovou pohľadávkou, nie je možné na tento prípad aplikovať postup podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Tento je možné aplikovať len na pohľadávky, ktoré vzniknú banke, resp. pobočke zahraničnej banky. Poukázal aj na rozsudok KS v Trenčíne zo dňa 22. 12. 2021 sp. zn. 17CoCsp 18/2021. Podporne aj na rozsudok KS v Žiline zo dňa 22. 02. 2022 pod sp. zn. 11CoCsp 35/2021.

4. K podanému vyjadreniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá uviedla, že ak by odvolací súd pripustil, že na daný prípad nemožno aplikovať ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, je na daný prípad potrebné aplikovať ust. § 17 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Poukázala na § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. v znení zák. č. 229/2016 Z. z. účinnom od 01. 01. 2017. Keďže neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, predžalobnú upomienku, ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti treba považovať za neplatné právne úkony, a keďže v čase postúpenia pohľadávky ešte nenastala konečná splatnosť úveru (20. 11. 2026), došlo k postúpeniu tzv. živého úveru, čo je v rozpore s ust. § 17 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a preto sa zmluva o postúpení pohľadávok stala neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ.

5. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovanej ako osoby, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané, po skonštatovaní, že odvolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP) a má zákonné náležitosti a odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody, odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP) dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v jeho napadnutom vyhovujúcom výroku (II.), ako aj v súvisiacom výroku o náhrade trov konania (IV.) podľa § 389 odsek 1 písm. b/ CSP zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Predmetom konania bolo zaplatenie sumy 3 795,27 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% od 08. 11. 2018 až do zaplatenia, a to z titulu uzatvorenej zmluvy o pôžičke, ktorú uzatvoril právny predchodca žalobcu so žalovanou dňa 09. 11. 2016. Na základe uvedenej zmluvy bol poskytnutý

žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 6 000 eur, ktorý mala splácať v mesačných splátkach vo výške 93,05 eura v počte 120 splátok, pričom prvá splátka mala byť zaplatená 12. 12. 2016 a posledná splátka dňa 20. 11. 2026. Ročná úroková sadzba bola stanovená na 14,90%, RPMN 14,90%. Z dôvodu, že si žalovaná neplnila svoje povinnosti v zmysle zmluvy, bola právnym predchodcom žalobcu vyzvaná výzvou zo dňa 26. 08. 2018 na úhradu nedoplatku na splátkach v celkovej výške 204,56 eura a zároveň bola upozornená, že ak do 05. 10. 2018 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 06/2018, bude veriteľ oprávnený úver zosplatiť. Z dôvodu neplnenia si povinnosti na základe výzvy právnym predchodca žalobcu oznámil žalovanej listom zo dňa 02. 11. 2018 zosplatenie úveru ku dňu 19. 10. 2018. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie sumy 509,41 eura zastavil a vyhovujúcim výrokom uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 1 738,44 eura spolu s 5% úrokom z omeškania ročne, počnúc od 08. 06. 2021 až do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je výrok II., ktorým bola žalovaná zaviazaná zaplatiť sumu 1 758,44 eura s príslušenstvom a súvisiaci výrok o náhrade trov konania.

Podľa § 220 odsek 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a z ktorých dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, príp. odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 7 odsek 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

Podľa § 7 odsek 2 citovaného zákona, spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

Podľa § 11 odsek 2 citovaného zákona, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 odsek 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 odsek 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo s prihliadnutím na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ust. § 7 ods. 19 až 42.

7. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo s poukazom na argumentáciu žalovanej v podanom odvolaní posúdiť, či súd prvej inštancie správne skutkovo a právne posúdil a dostatočne svoje rozhodnutie odôvodnil, keď na základe aplikácie § 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch dospel k záveru, že žalobca si náležite nesplnil povinnosti pre neho vyplývajúce z ust. § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. V tejto súvislosti hrubo zanedbal svoju povinnosť odbornej starostlivosti, čo má jednoznačne za následok konštatovanie, že poskytnutý úver je potrebné hodnotiť ako bezúročný a bez poplatkový a žalobca nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

8. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzavrel právnym predchodca žalobcu so žalovanou dňa 09. 11. 2016 však z bodu II. vyplýva, že žalovaná uviedla informácie o svojej finančnej situácii, keď uviedla priemerný mesačný príjem: 985 eur, počet vyživovacích osôb: 0, mesačné finančné náklady (splácanie úverov, hypoték, leasingov): 538 eur. Žalovaná uviedla, že pracuje ako opatrovatelka - živnostníčka v Rakúsku. Žalovaná k žiadosti o poskytnutie úveru doložila aj pracovnú zmluvu s prekladom a výpisy z účtu. Žalobca mal za to, že disponibilný príjem klientky v čase posudzovania žiadosti bol vo výške 248,10 eura a mesačná splátka úveru predstavovala 93,05 eura.

9. Podľa názoru odvolacieho súdu, vzhľadom na dôkazy, ktoré predložil žalobca, nie je možné konštatovať, že došlo k hrubému porušeniu povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, kedy je možné považovať úpver za bezúročný a bez poplatkov. Tak by bolo iba v prípade, keby veriteľ bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy posudzoval, resp. neposudzoval schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Preto, pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že došlo k hrubému porušeniu povinnosti odbornej starostlivosti, na jednej strane konštatoval, že je preto potrebné hodnotiť úver ako bezúročný a bezpoplatkový, avšak na druhej strane zároveň konštatoval, že žalobca nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa ani jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, a napriek tomuto konštatovaniu súd prvej inštancie zaviazal žalovanú jednorazovo splatiť spotrebiteľský úver. Takýto záver súdu prvej inštancie je podľa názoru odvolacieho súdu rozporný a protirečivý a nesúladný s ust. § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

10. V kontexte s ďalšou odvolacou námietkou, že v prípade, že veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona, a preto nie je oprávnený požadovať jednorazové splnenie dlhu, namietala, že v takom prípade vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 OZ je potrebné považovať za neplatné a má to za následok aj nepreukázanie výzvy v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

11. Žalovaná v odvolaní namietala aj nesplnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keď mala za to, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, predžalobnú upomienku, ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti treba považovať za neplatné právne úkony, a to preto, že žalobca nepreukázal existenciu výzvy v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

V danom prípade bol úver poskytnutý spoločnosťou CONSUMER FINANCE HOLDING, a. s. žalovanej dňa 09. 11. 2016. Z notárskej zápisnice spisanej dňa 11. 12. 2017 (č. I. 5) vyplynulo, že spoločnosť CONSUMER FINANCE HOLDING, a. s. sa zlúčila so Všeobecnou úverovou bankou, a. s. a VÚB Leasing, a. s., kedy VÚB, a. s. sa stala právnym nástupcom CONSUMER FINANCE HOLDINGu, a. s. Až na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávky žalobcu, a to VÚB, a. s. ku dňu 19. 11. 2021 došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania, na základe ktorej súd prvej inštancie uznesením zo dňa 15. 12. 2021 č. k. 17Csp/106/2021-105 pripustil vstup namiesto žalobcu VÚB, a. s. do konania terajšieho žalobcu Intrum Slovakia s. r. o. V kontexte s uvedeným je potom potrebné aj posúdiť, či na platné postúpenie pohľadávky sa vzťahuje aplikácia ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keď žalobca tvrdí, že toto ustanovenie možno aplikovať len na pohľadávku, ktorá vznikne banke, resp. pobočke zahraničnej banky, a nie nebankovej spoločnosti.

12. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie čiastočne nesprávne, ale aj zmätočne nesprávne interpretoval ust. § 7 ods. 1 a § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ďalej dostatočne nevyhodnotil aktívnu legitímáciu žalobcu, a preto bolo potrebné jeho rozhodnutie ako predčasné a vecne nesprávne zrušiť v zmysle ust. § 389 odsek 1 písm. b/ CSP a vrátiť súdu prvej inštancie v rozsahu zrušených výrokov (II. a IV.) na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).